

Línuarbeiði

TAÐ er einki dulsmál, at av føroysku bløðunum hevur tað í størsta mun verið blað okkara, ið mest hevur talað fyri størri húkaveiðu og ávísari minking av trolveiðuni — alt við máta sjálvandi.

SAMANUMTIKIÐ tykist eisini semja at vera millum veiðimenn okkara um áneyðirnar fyri mest skynsomu veiðuni og minni fiskiskapi yvirhøvur um sleppast skal burtur úr tí lívsvanda, nærum allir okkara fiskastovnar veruliga eru í.

EINS og togarafortalarnir hava havt sínar missionerar, so hava eisini — og serliga seinastu tíðina — línumenn havt sínar. Teir fyrru munnu vera teir, ið higartil hava drigið longra stráið og útbygging okkara av havnaløgum og tilhoyrandi havnaøkjum hava verið hareftir. Í onkrum førum kanska í so rívan tikið til, men gott tað sama, tí, hóast hesar stórir ilógur í eitt gott áramál fara at tyngja land sum kommunur, so er talan um varandi virði.

MEN givið er, at um býtið millum veiðihættirnar hevði verið javnari — um línuni seinastu nógvu árin vórðu givnir betri móguleikar á grunninum — so var okkurt eisini øðrvísi á havnaløgnum.

HVØRKI vit ella lesari okkara, sum um dagarnar vísti á truplu arbeiðsumstøðurnar hjá útróðrarmonnum manga staðni, halda, at línar í nógv ár framyvir einsamøll kann nøkta tørvin hjá virkjunum, og víst má ávísar fiskur trolveiðast.

MUNANDI og støðug avreiðing verður neyvan heldur rokkin við tí línufloata, vit hava í dag. Skal álít verðs í, mugu hesi skip sum vituligt hava ávísar stódd, ið torga kann væl av veðri. Talan verður fyri hesi skip heldur ikki um línuarbeiði á landi, sum vit kenna tað frá útróðrinum.

MEN skal setningur okkara røkkast um betri stovnsrøkt, so verður »vanligi« útróðurin sum frálíður fyri ávísari — ella kanska stórari menning. Tað

var tí ikki burturvið, um nú varð farið undir at bøta um viðurskiftini hjá vaksandi útróðrarflotanum — ikki bara til sjós, men eisini á landi.

STØRSTU útróðrarbygdinrar hava í mong ár havt skipaðar egningarstøðir, mangan í samstarv við flakavirki á staðnum. Prísirnir vóru fastir og ivi var ongantið um, hvar avreitt varð.

BROYTINGIN man ikki fara at verða tann stóra í so máta fyri smærru førini, hóast nýggju prískappingina. Men mangar av hesum skúrskipanum eru nú so vánaligar, at tær barta út sagt ikki kunnu haldað at vera forsvarligar. Hvør, ið skal hava ábyrgd av, at hesar neyðugu ábøtur verða framdar, eru kanska fleiri hugsanir um. Onkur ivast eisini í um skúrar og manningar skulu vera eins tengdar at ávísam virkjum sum higartil. At útróðrarmenn sjálvir vilja vera við til at bøta um hesi viðurskifti, ivast vit ikki í.

AT halda, at útróðurin ikki fer

at mennast í framtíðini, er tað sama sum at sleppa trúnni uppá, at tað einaferð skal eydnast at røkja sjógvinn skilabetri enn higartil.

HETTA mugu vit bara halda fast við. Tí skulu vit eisini nú av álvara gera neyðugu fyrirreikingarnar á landi til hetta økta virksema, og skal tað gerast skipað, er tað alt ið talari fyri, at havnamyndugleikar taka fyrsta stigið.

ÚTRÓÐRARMENN í Havn fegnast um nýggja smábátahavnalagið undir Viðarnesi og siga, at næsta stigið má vera bøttar egningar- og arbeiðsumstøður annars á landi.

UM havnamyndugleikar í Havn taka ynski útróðrarmanna í so stórum álvara, at loysn fæst á málinum í næstu framtíð, kunnu vit sjálvsagt bara vóna.

MEN Havnin hevur kløkkað okkum fyrr — kanska verður farið undir arbeiðið sum framhald av hesi fittligu havnaferð.

sosigaley

Dimmalætting

DALEBLAÐ

KRUSUN

14. SEPTEMBER

FRIÐ FÖROYAR

NORÐLJÓÐ

Skeiv adressa

Í oddagrein í gjár skrivar Dagblaðið um "Heilagu kúnna- vælferðarsamfelagið".

Skal kostnaðurin av verandi vælferðarskipan ikki bliva ein mylnusteinar um halsin og drukna alla vælferð um heilt stutta tíð, er bráneyðugt, at vit lækka óneyðug krøv og uppblástar normar.

...Tá t.d. fimm fólk, foreldur við trimum børnum, skulu kunna eta, klæða og búleikast fyri 170.000 krónur árliga, er lygn, at eitt barn á dagstovni ikki kann kosta minni enn 70.000 krónur um árið.

Nei, tað, sum veruliga bagir í hesum samfelagi, er, at trokandi, hótandi,

grenjandi, lemjandi og politiski trýstandi áhugabólkar, ið liva av lógartryggingum einkarrætti at framleiða ótrolandi dyrar almennar tænastur, mugu og skulu setast upp á pláss av játtandi myndugleikunum. Tástaðni loysa vit upp fyri tí skapandi fyrirtaksemi og økta útbøð av ymiskum tænastum, sum kunnu bjarga vælferðini í okkara samfelag.

At dagstovnar, ellis- og røktarheim o.a. í ávísam førum eru vornir so dyrir, at fólk ótast, er einki at ivast í. Men at geva øðrum enn politisku myndugleikunum skyldina, er blóðskeivt. Politiski myndugleikin, tað verið seg land ella kommuna, hava alla skyldina, og hava havt alt ov lítið eftirlit og hugflog, tá líkir verða bygdur.

Vóru áhugabólkar eftir-

spurdur í størri mun enn teir higartil hava verið, sá myndin helst heilt annarleiðis út. So nakað er í tí Dagblaðið skrivar, men adressan er so skeiv sum hon kann vera.

Ikki so firtinir

Ein firtin oddagreinsskrivari í Oyggjatiðindum finst í gjár at hinum bløðunum, tí Oyggjatiðindi sjáldan verður endurgivið.

Vit skilja teir væl. Vit bera eisini yvir við teimum, at teir ikki fáa loyvi at skriva og meina hvat teir vilja. Men lógið kortini, er tað ein dansk rødd, eitt danskt blað, so er í finasta lagi at endurgeva.

Men koma tíðindini frá t.d. Oyggjatiðindum, so sær út til at einki skal fram. Men nú teir siggja, at alt kortini kemur fram, er Oyggjatiðindi ofari og ofari endurgivið.

Tað er stutt sagt tí, at teir ikki sleppa undan longur. Hovdu teir bara vita av, at danska blaðið brúkar Oyggjatiðindi sum kelda - eisini í hesum málinum, so fekk pípan her heima helst annað ljóð. Men lat tað fara. Og teir kunnu fara har piparið grør fyri okkara skuld.

Sjálvandi er Sosialurinn sera takksamur fyri, at Oyggjatiðindi ber yvir við honum. Hvi Oyggjatiðindi ikki verða endurgivin eins ofta og onnur bløð kann vera, at tað, sum endurgivið verður, skal helst vera so toluliga borðbart.

Við spaka og krákunevi

Føroya Ídnaðarfelag heldur røttu lotuna vera komna til, at vit nú fara undir at byggja altjóða flogvøll í Føroyum.

Partvist tí at ein nýggjur og stórri vøllur fremur áhugamálini hjá ferðamannavinnuni, fiskauitlutninginum, at skapa nýggjar vinnur o.s.fr. - og partvist at fáa tómar hendur í vinnu.

Hóast ein nýggjur flogvøllur í sjálvum sær hvorki botir um ferðamannavinnuna ella fiskauitlutningin kann hugsast, at hesin uppá longri sigt kann skapa ávísar fortreytir. Men útgangsstøðið má undir øllum umstøðum vera útlutningurin og vinnan og ikki flogvøllurin.

At byggjan av nýggjum flogvølli fer at

skapa tey mongu arbeiðsplassini er hinvegin tað reina vrøvl. At byggja ein flogvøll krevjast nakrir fáir mans og stórar og dyrar maskinur. Við øðrum orðum nógvur miljónir pr. arbeiðsplass. Hetta átti Ídnaðarfelagið at vita.

Skal byggjan av nýggjum flogvølli veruliga vera arbeiðsskapandi eigur hann at vera gjørdur við spaka og krákunevi. Tá hevði ivaleyst verið brúk fyri fleiri hundrad arbeiðsmonnum, men tilíkkum arbeiðsformi man tíðin helst vera farin frá.

